

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

Quęst. 1. Cur paruulos illi offerebant?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82999](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82999)

Eustochium, de custod. Virgin. de bono viduitatis. capite vndecimo. Non damnandum fuisse docet Chrysostomus, si duxisset uxorem, post vtrum si duxerit, damnandum esse, & sanctimoniam si nupserit Christi adulteram reputari: Denique lapsus & ruinas à castitate sanctiore quæ vnetur, adulteris esse peiores. Hieronymus vero non tam adulteras esse, quam incestas. antiquissimum hoc fuisse in Ecclesia virginum, & vniuæ castitatis decus, testatur Clemens Alexandr. Strom. lib. 3. Tertullian. lib. 1. ad uxorem, & de velandis virgin. Quin si altius progrediamur, Eadem apud Dionys. ff. de Eccles. Hierarchia, cap. 6. Martialem ad Lemonicens. Ignatium ad Antiochenos inuenimus. Philo Iudæus etiam describit Virgines Alexandrinas, à S. Marco consecratas, quas à cultu Dei singulari *δεσποτίζουσας* appellat.

VERSUS 13.

Tunc oblatis sunt ei paruuli ut manus eis imponeret, & oraret. Discipuli autem increpabant eos.

QVÆSTIO I.

Cur Paruulos illi offerebant?

§. 1. **V**T manus illis imponeret, & oraret. Id etiam factum est; admodum paruus fuisse constat, vocantur enim à Matthæo Euangelista non *παιδες*, sed *παιδιά* Lucæ 18. vers. 15. *βρέφη* vocat, ut eos tangeret. Marc. 16. vers. 15. Et complexans eos, & imponens manus super eos, benedicebat eos. Itaque infantes illa benedictione felices arbitrabantur. de consuetudine benedicendi illa Genes. 48. vers. 14. Syrus vocat. *כִּלְבִּי* *Telaie*, quod puerum significat, siue valde paruulum, siue etiam grandiuiculum.

§. 2. Increpant quia puerorum oblatione volebant Dominum lassari, & infra dignitatem putabant, ut pueris occuparetur. Origenes ab Angelis oblatos paruulos dicit, sed mystice intelligendus est. Non sunt oblatis post sermonem de Eunuchis, quasi commendatione integritatis & puritatis accepti, ut nonnulli putarunt. Nam sermo ille iam domi habitus est, cum iterum discipuli quærent, ut ex Marco constat, secutus est igitur oblationem paruulorum.

§. 3. Talium *παιδίων* docet esse regnum cælorum, non *παιδίων* sed *παιδίων* esse dictum notauit Theophylactus & Euthymius, ut non ætas, sed innocentia signaretur, non enim ætas regnat, sed mores. Verum & istorum & similium illis regnum cælorum esse dicitur. Athanasius quæstionibus ad Antiochum. q. 114. Hinc probat baptizatos infantes participes regni cælorum esse. *ὁ κύριος λέγει. ὁ ἀθετὸς τὰ παιδία ἐρχέσθαι εἰς τὸ μέγα τὸν οὐρανόν, ἔσθαι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. καὶ πάλιν ὁ ἀποστόλος φέρει τὸν αὐτὸν λόγον ἀγαθῶς ἐστίν. ἀπεθνήκεν ὅτι ἡ βασιλεία καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν εἰσέρχονται τὰ τέκνα τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὅτι πάλιν εἰς γέλασιν. ἀμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος. Cum Dominus dicat: sinites paruos ad me venire, talium enim est regnum cælorum: Item cum apostolus testetur. Nunc filij vestri sancti sunt: constat incontaminatos & fideles in regnum cælorum ingredi fidei baptismatis infantes. Etenim vero & non baptisati neque in regnum ingrediuntur, neque etiam rursus in penam peccatorum enim non designantur.*

Intelligendus est Athanasius de pœna sensus.

§. 4. Sententiâ Christi igitur anabaptistarum error condemnatur, qui paruulis baptismum denegant, aut baptizatos adultæ ætate rebaptizant. Si enim regno cælorum non excluduntur, multo minus sacramenta Ecclesiæ arcet debent. Quamuis autem mysteria nec intelligant nec credant, infusa tamen gratia & fidei habitu iustificantur, & fideles sunt. Certe benedictio, amplexus, manuum impositio, precatio ostendunt, in Ecclesia eos esse.

§. 5. Lutherani diuersum errorem hinc efficiunt, nempe infantes cum baptizantur, fidei actum elicere, & reuera credere, intellectum iam illustrato, & ratione ad tempus vigente. Qui error admodum absurdus anabaptistis occasionem nouæ blasphemæ dedit. Maluerunt enim paruulorum omittere baptismum, quam intelligentes credere.

VERSUS 14.

Iesus vero ait eis: Sinite paruulos & nolite eos prohibere ad me venire, talium enim est regnum cælorum.

QVÆSTIO I.

Quorum paruulorum est regnum cælorum?

§. 1. **N**on dubium est eos quos Dominus sua benedictione dignatus est, electos fuisse. Marcus ait, accepisse eos in vlnas, & benedixisse, discipulis autem prohibentibus, indignatum. Manuum impositione benedictionem dari solitam apud Hebræos est in confesso. Christum tanquam Spiritus donis plenum, suumque prophetam filiis benedice re optabant.

§. 2. Talium pronunciat esse regnum cælorum, *παιδίων* qui illi similes sunt malitiæ: Syrus exprimit *דאדאן גער דאזיב האלע ערן* *dedalen ger dazib halen eren*, talium qui sunt sicut ipsi. Et Lucæ 18. vers. 17. *Amo dico vobis, quicumque non acceperit regnum Dei, non intrabit in illud.* Eodem modo Irenæus lib. 10. cap. 15.

§. 3. Apostolos Christum spoliare propriis dotibus ait Caluinus & quæ in eum minime conueniunt sub speciei honoris eum congerere sic in Papatu homines putare magnam Christi honorem se tribuere, si coram frustro panis se prosternerent, alios patronos crearent. Non spoliant Christum Apostoli suis dotibus, pueros molestos illi putabant esse. Errarunt non malitiâ, sed amore & estimatione Domini indiscretâ. Nos coram pane non prosternimur, Christum in Sacramento credimus præsentem, & quem credimus, adoramus. Alios patronos, qui mediatotes sunt, non creamus. Vnus est mediator Christus Iesus, Deus & homo. Ille Deum reconciliavit, ille precium salutis persoluit, ad eum accedimus veluoli, vel innumera sanctorum multitudo comitati, qui CHRISTVM nobiscum simul adorent. Non igitur Apostoli magnopere hoc facto errarunt. Nam vel existimauit CHRISTVM inopportunitate offerentium lassari. Ut est in comm. Hieronymiano, vel, ut ait Ambrosius, sedulæ virtutis obsequium Domino offerebant, ne comprimeretur à turbis; vel sanè dignitatis causa vetabant, ut putat Chrysostomus & Theophylactus, alia etiam causa, nec improbabilis adferri